

Tim ei uskaltanut liikkua. Vajassa oli pilkkopimeää ja hänellä ei ollut varaa päästää pienintäkään ääntä. Kauanko hän oli edes ollut vajassa? Viisi minuuttia? Tunnin? Jokainen hengenveto tuntui ikuisuudelta, ja vasta nyt hän tunsu jotain märkää ranteessaan. Tim kurotti kättään ikkunasta tulevaan kuunvaloon, ja hän huomasi vuotavansa verta. Veren tahrimassa puserossa törötti paikoin puutikkuja. Puuhalot. Ne olivat vajan edessä, polulla. Tim oli pudottanut puukorin, kun otus oli juossut häntä kohti ja Tim oli paennut sitä takaisin puuvajaan. Jotenkin hän haavoitti ranteensa juostessaan vajaan, ehkä oven kulmaan. Vajassa oli pimeää, joten hän oli voinut lyödä ranteensa mihin vain. Tim huomasi myös tarisevänsä. Hän ymmärsi olevansa sokissa, tai jossain vastaavanlaisessa. Hän ymmärsi, että hänen oli toimittava nopeasti. Vajan ovea ei saanut lukkoon, ja se mikä odotti ulkona, pääsisi sisään heti kun se oivaltaisi koettaa vajan ovea. Puuvajalta päärakennuksen ovelelle, täyttä juoksua kestäisi ehkä kaksi minuuttia. Kaksi, siihen hänellä oli varaa jos hän juoksisi pikavauhtia. Ulkona oli pilkkopimeää, eikä kuu valaisisi hänen tietään juurikaan koska polku oli enimmäkseen korkeiden mäntyjen ympäröimä. Päärakennuksen ikkunoiden valo näkyi himmeästi puuvajan ikkunasta, ja välillä Tim pystyi melkein kuulemaan kaukaisesti nuotiolaulut ja naurunpyrähdykset. Kaksi minuuttia ei pakosti riittäisi, ellei ovea aukaistaisi hänelle heti. Ulkona odottava otus saattoi ollut kuinka nopea tahansa. Olisiko hän päärakennuksessaan turvassa? Tim poistui ikkunalta hiljaa ja veti syvään henkeä. Otus oli ollut jo pitkään ääneti. Kuitenkin, Tim tiesi, että se odotti häntä edelleen vajan ulkopuolella. Kuinka nopea se voi olla? Ja mitä se tekee, jos se saa minut kiinni? Mitä jos se pääsee sisälle päärakennukseen? Siitä heräsikin kysymys, miksi se odotti juuri häntä. Päärakennus oli täynnä leiriläisiä, joten miksi se odotti juuri häntä? Yhtäkkiä Tim tunsu sisällään kouraisevan. Susan. Susan oli päärakennuksessa muiden kanssa. Mikäli Tim ei selviäisi juoksusta päärakennukselle varoittamaan muita, otus tulisi pääsemään sinne sisään. Ja löytäisi muut leiriläiset. Ja Susanin. Tim ei ajatellut enempää, vaan koukisti polviaan ja valmistautui juoksuun. "Jos se saa minut kiinni, se ei pakosti saa kaadettua minua, voin jatkaa juoksua, vaikka se haavoittaisi minua. Niin kauan kuin en kaadu, minulla on mahdollisuus" hän sanoi kuiskaten, melkein ääneti. Tim veti syvään henkeä ja sulki silmänsä. "Mitä tahansa näenkin, en pysähdy. Mitä tahansa kuulenkin, en pysähdy". Tim otti ensimmäiset juoksuaskeleet ja suoristi kätensä eteenpäin, valmistautuen törmäämään oveen. Hän saavutti oven ja työnsi sen voimakkaasti molemmilla käsillään auki. Hän tunsu lattialautojen vaihtuvan pehmeään nurmikkoon kenkiensä alla. Hän oli nyt ulkona otuksen kanssa. Tim tunsu nopeasti koston ruohon kastelevan hänen kenkänsä ja kylmän ilman kasvoillaan, kun hän juoksi kapeaa leiripolkua. Hän väisti aiemmin pudottamaansa puukoria ja puuhalkoja, jotka olivat levinneet polulle. Kuu valaisi polkua enemmän kuin Tim oli luullut, hänen silmänsä olivat tottuneet pimeään vajassa. Polku oli tuttu, sillä Tim oli leiriohjaajien porukasta aina se, joka suostui hakemaan lisää puita tai vettä. "Juokse, juokse, juokse!", Timin mieli sanoi hänen huohottavan hengityksensä läpi. Tim astui johonkin märkään ja tunsu kenkiensä nyt olevan läpimärät. Samassa hän kuuli takaansa jotain, jotain mikä sai Timin parkaisemaan. Hänen perässään juokseva painajainen karjaisi. Sillä oli voimakas, matala ääni, ja se kuului varmasti kauas, ehkä päärakennukselle asti. Tim ei katsonut taakseen, hän tiesi, että olento hänen perässään saavutti häntä. Hän huohotti, tunsu voimiansa jaloissa heikkenevän, mutta vielä kiristi vauhtiaan. Se saa minut. Juokse. Älä katso taakse. Susan. Minä tulen. "Puolivälissä. Ja se saavuttaa minua", hän ajatteli. Hänen rintaansa pisti, ja hänen huohotuksensa kävi yhä äänekkäämmäksi. Nyt Tim pystyi kuulemaan otuksen. Hän ei olisi halunnut kuulla sitä, sen omaa ääntä. Otus, jonka hän oli nähnyt puukoria kantaessaan, oli ollut vain siluetti, vain häivähdys. Nyt Tim kuuli sen, sen äänekkään huohottavan hengityksen. Se kuulosti melkein ihmiseltä. Ja se, miten

olento juoksi hänen perässään, sai Timin huutamaan. Hän kuuli useiden jalkojen tömistävän maata hänen perässään. "Sillä on monta jalkaa", hänen mielensä huusi ja hän ei voinut olla ajattelematta kauhukuvia, millainen hirviö hänen perässään oli. Tim juoksi, huusi ja itki. Kyyneleet peittivät hänen silmänsä ja hänen oli vaikea erottaa polkua. Päärakennus oli jo lähellä. Ikkunoiden valo lähestyi ja nuotiolaulujen ääni voimistui. Samassa Tim huusi kivusta. Hänen pohkeeseensa osui jokin terävä, ja se upposi hänen jalkaansa. Tuntui kuin häntä olisi ammuttu nuolella. Hän kaatui vatsalleen märälle polulle ja huusi uudelleen. Tällä kertaa hiljaa, vaikeroiden. Hän tunsi, kuinka hänen selkänsä lävitse työntyi jotain neulanterävää, kuin pistin. Ja toinen. Ja kolmas. Tim ei huutanut enää. Hänen silmänsä alkoivat nähdä kaiken utuisena. Tim raotti silmiään. Hän näki, kuinka lähellä hän oli päärakennusta. Päärakennuksen ikkunat olivat vain epäselvät valopilkut, ja yhden ikkunan valo osui tummaan hahmoon. Joku seisoj ulkona ikkunan edessä. "Jos vain olisin juossut nopeammin". Samassa hän kuuli otuksen liikkuvan takanaan ja se nousi hänen päälleen. Sen pitkät, ohuet jalat levittyivät Timin ympärille. Tim kuuli korkean äänen, kuin kirkaisun. Se kuului jostain kaukaa, ja se kuulosti... Se kuulosti aivan Susanilta. "Pyydän..." Tim sanoi vaikeroiden, ja tunsi heti olennon hampaat kaulansa ympärillä. Tim kuuli vielä utuisesti Susanin kauhunhuudon, ennen kuin olento puristi leukansa yhteen.